

פנים אחרות

היא היתה לבושה שמלה חומה וציניה החומות היו תמות ולחות. פשיצאה מביה הדין וגיטה בידה המתונו לה סוריש הפלונדיני ודוקטור סנצ'ר, שני בני-אדם בחורים שנתקרבנו אצלה משנה ראשונה לגישא'ית. מתוך ריסי ציניה נפרת היתה שמחתם. שעה טובה שבזו שטונו הרטמן נפטרה מבעלה לא ראו אפילו בחלום. שמחתם קפצו שניהם לקראתה וחיבקו את ידיה. אחר-כך הוציא סוריש את סוככה מידה ומלאו בחגורתה ונטל את שתי ידיה פכת-אחת ונישנע אתן בחיבה יתירה. ואחריו נטל סנצ'ר את ידיה הנדולות והקלות, פשהוא מביט בה באותו מבט צוץ ואורב של פעלי הנאה שהנאָתם מפוקפקת בידם. טונו הוציאה את ידיה הליאות מידיהם וניגבה את ציניה.

נטל סוריש את זרועה ברושעו ונימן עצמו ללכת עמה. טנצר נטפל לימונה ותרהר פלבו, קדמני תלבקן, איך בכך פלום. היום הוא ומחר אני. וכבר הרגיש הרגשה שכלית מעין הנאה כפולה, שיהלך מחר עם טוני, שאתמול היתה של הרטמן והיום של סוריש.

עם שהם עומדים ללכת יצא הרטמן מבימת-הדין. פניו היו ממוסמסים ומצחזו

לחות — רטובות	מפוקפקת — לא בטוחה
גיטה — הגט שלה, תעורת הגירושין	ליאות — עייפות
סוככה — המששייה שלה	זימן עצמו — החכונו
תלאו — תלה אותו	קדמני — הגיע לפני
נטל — לקח	לבמן — אדם בעל צבע בהיר ביותר,
אורב — מחכה לשעת הכושר שלו	כמעט לבן (אך לא שיער שגיבה)
בעל הנאה — רודף תענוגות	ממוסמסים — מעופפים, ממושששים

שוב הרגיש הרטמן שהוא צריך לעשות דבר. מאחר שלא ידע מה יעשה, הטיח את פובעלו וניגב את מצחו, קינה את רצועת העור שבפנים וחזר וניח את הפובעל בראשו. טוני נעצבה, פאליו היא גרמה לו לכל טרחונו. עמדה וטלה את הסוכך שתלה סוויירס פהגורמה. עם שהיא מעבירה את הסוכך ממקום למקום חזר הרטמן לדבר. דבר אחד מזכריו לא היה מעניינו של זום, אבל כל מאורעות היום נשמעו בקולו. טוני עומה מה שעומה. אילו נסתפלה בדבריה היתה רואה שאף הם אינם מן העניין. אבל הרטמן קיבל את דבריה פאליו הם מעניין דבריו.

באה תינוקת אחת. הושיטה לו להרטמן אגודה של פוככות. הרגיש הרטמן לקמה היא מתכוונת, הוציא את ארנולו ורק לה מטפע של כסף. נמנה המינוקת את המטפע בפיה ולא נסתלקה. הביט הרטמן בטוני דרך שאלה מה מבקשת הנערה עוז. פשטה טוני את ידה ונטלה את הפרחים, הריחה בהם ואמרה, חן-חן לידתי הטובה. שילבה המינוקת רגליה זו פגו, נענעה עצמה אילך ואילך והלכה לה. טוני הביטה אחריה מתוך חויבה ועל שפתיה שחזק נוטה. אה, אמר הרטמן פשהוק, קטנה זו תנרנית ישרה, אם קבלה קטנת צריכה היא ליתן פניו סחורה. מפל מקום מעסק זה יצאתי בשלום.

אמרה טוני בלבם, הרי הוא אמר מעסק זה יצאתי בשלום, משמע שמעסק אחר לא יצא בשלום. נשאה טוני עיניה אליו, אף-על-פי שידעה שאין דרפן של הרטמן לדבר עקה פעסקו. אלא שבאותה שעה נפתח לפו והתחיל מדבר מאליה בעסקים, שנכנס בהם שלא מרצונו ואינו יכול לילפטר מהם, והם גוררים

- טרחותו — דאגותיו שהדאיגו אותו
- אגודה של כוכבות — צורר פרה-בר
- קטנים ממשפחת הציפורניים
- שחוק נוטה — חזיק עצוב
- תרגיית — מוכרת
- מעות — מטבעות כסף
- ליתן כנגדן — לחת במקומו
- משמע — כלומר
- ליפטר מהם — להיפטר מהם
- גוררים אחריהם — גורמים ל...

לעצמם חורים לבתים. הרטמן תלה עינו בחולן שנפתח לעומתו וביקש לזכור מה רצה לומר. ראה אשה מציצה משם, הרדה בלפון, לא לכך נמכוונו והתחיל מדבר, לא בעניין שתנה פו אלא בעניין אחר. ואחר כל שתיים-שלוש מלים נקנע ריז דרך יאשי כנגד המלים שנפלו לחוך פירוהטיקן לפני טוני. תלחה טוני עיניה בפני הרהרות מה מבקש הוא לומר, והביטה אחר ייז והשתדלה לעמוד על דבריו. הרי שוחמו אנה למעלה מפינתה, אילו היה מדבר פסדך ונבנתה היתה מבינה כל דבר. פיה רעד. תקנטת חודש שבשפתה העליונה סמוך לימין תלהק מאליו. תהלקתה פלשונה והרהרה בלבפה, אלי שבשמים כמה עצוב הוא. שקא פנותיו נזכרו לו.

הרטמן זכר את פנותיו, שלא זזו מענינו פל אותו היום, אבל לא הזכיר לפני טוני לא פדיפור ולא פרמו, אלא כל שעה העלה אותו על לפו, פעם שתחת ופעם פל אחת לעצמה. פיאטה הפכורה היתה כבת תשע וכבר הפירה שאפא ואמא ברונו זה על זה. פניורה ריאטא הצעירה, שהיתה כבת שבע, עדיין לא הריגשה בדבר. משניטל שלום הבית באה חזרה אמא של טוני ולקחה אותו עמה לבימה לפפר ואינן יודעות שאפא ואמא... לא הניע הרטמן לסופו של דבר עד שבריאן: לפני עינוה של ביאטא פכשעה שראתה פעם ראשונה את אפא ואמא מתקוטטים. סקרנות של תינוקת היתה בה עם תמיהה עמומה על גדולים שעושים מריבה. השפיל הרטמן ראשו מפני עינוה של פתו שהשחררו מתמת עצבות וינן אילים קחף על פיה, עד שהורידה את ריסייה ויצאה.

- שמא — אולי
- משניטל שלום הבית — משנלקח
- שלום הבית, משקם ריב בבית
- מתקוטטים — רבים
- תמיהה עמומה — השתמוות, פליאה
- לא-כרוחה
- השפיל ראשו — הוריד ראשו
- רחף על פיה — שכן על פיה
- הביט
- תלה עינו — הביט
- הגה בו — חשב עליו
- לעמור על דבריו — להביז את דבריו
- אינה למעלה מבינתה — אינה למעלה
- מיכולת הבנתה
- השפיל ראשו — הוריד ראשו
- רחף על פיה — שכן על פיה
- התלקתה — התלקחה אותו למען לא
- יהיה שם קמט

כעסו הוא תולדה של עסקיו הרעים נמנה את הדברים לעיניו אחר, כלומר למצעה הגם. פאילו אומר היה עכשיו יודעת את על שום מה לידי פך, כלומר לידי גורושין.

נכרם טוני גורושין וכל אותם הימים שלפניהם, אף-על-פי-כן לא הסתה דעתה ממה שסיפר לה. נשאה טוני את עיניה החזומות שנשקפו בהן אומן-לב וביטחון ואמרה, מביטחת אני פך מוכאל, שתמצא יצעה הוגת. ושיב הפיטה בו מתוך אומן-לב והכנעה, פאילו לא הוא אלא היא נתונה בצרה ובאה לבקש עזרה ממנה. הפיט פה וראה אותה פדרך שלא הפיט פה ולא ראה אותה ימים הרבה. נמוכה היתה ממנו פרי ראש אחד. פתפוחיה הכהישו עד שבלטו מתחת צנמונתן. ושמה חלקה היתה לכושה, שסניעה על פתפיה ופוחיה ונאותן פתפועות חזומות של שיץאים ושמי נקודות לבנות נראו מהן. פקושי עיפב פידו שלא להחליקה.

הרטמן לא היה רגיל להרפות שיהה עם אשתו, פל שפן בעסקי פרקמטיא. מיום שבנה לו בית תחם פין ביהו לבית-מסרחו. אבל דרך העסקים להיגרר אחר בעלדהם, ופעמים וכנס לביהו פשדאנתו על פווי. פראשונה פשהיתה אהבתם עזה והיתה טוני מבקשת ממנו שיסיח לה דאנתו, היה פוטררה פנשיקה. משעברו הימים הראשונים היה משיץאה לעיניו אחר. משרפבו הימים היה נוף פה

- תולדה — תוצאה
- תחם — קבע גבול
- להיגרר — להימשך
- שיסיח לה — שיספר לה
- פוטרה — משתמט ממנה, מתחמק
- ממנה
- משיאה — מעביר את נושא השיתה
- לעניין אחר
- תולדה — תולדה
- שרוי הייתי — נתון הייתי
- אמון-לב — אמונה, אמון
- תמונה עמומה — השתוממות, פליאה
- מתמט צנמונתו — בגלל הרוח שלהו
- שיסעה — בעלת פתח
- פוחיה — מתוכרת בסככה, בטבעת
- וכי"ב
- שיראים — משי יקר
- נוף פה — גוער בה

אחריהם מריבות וקטנות וכסוכים עם שותפים ושלוחים שקנו סחורה פמעות שלו וכשראו שבאים לידי הפסד פמון וקפנו הקנייה עליה.

הרטמן פתח פאמבע הדברים, כאדם שתקפנו עליו מחשבותיו ומוציא מן הפה ממה שלפו מלא. מי שאינו פקי פמשא-זמתן של מסחר לא היה מבין פאן כלום, פל שפן טוני שאינה מצויה אצל פרקמטיא. והוא לא הרגיש והיה מספר והולך. ויותר שהיה מספר עוד הוסף לספר את העניין, עד שנקטה נפשו עליו והתחיל מדבר בכעס על שלוחיו שהיה סופר עליהם פעל עצמו בשלוחותם וגרמו לו הפסד פמון ואיבוד זמן וקטנות ומריבות תלוללים. ועדיין אינו יודע היץן יפטר מהם. ראה שטוני שומעת. חזר לראשית הדברים והטעים לה פל דבר ודבר. ומה שסתם תחילה פירש בסוף ומה שלא הבינה מדעתה הבינה מלפה. פך. התחילה טוני קולטת קצות דבריו, ומה שלא הבינה מדעתה בכל הצרות נשאה עיניה אליו, פשלפה מוצר ודואג והיא משתוממת עליו שעומד בכל הצרות פלא עוזר ותומך. הרגיש הרטמן בעיניה וחזר וסיפר לה פל אותו מצעה בקצות. ראה פתאום את עיניו פדרך שלא ראה אותם קודם. שמתוך שלא נמפון להולכיה צדקתו נתבהרה לו הדברים והפיר שאין העניין קשה כשם שהיה סבור עליה.

- נקטה נפשו עליו — נמאסו עליו
- הדברים
- היאך — כיצד
- הטעים — הרגיש, הסביר
- סתם — השאיר סתום, לא ברור
- פירש — הסביר
- שייר — השאיר
- מיער — מצטער
- נתנה לבת — שמח לב, התעניינה
- קטנות — מריבות
- שלוחים — שליחים
- קפנו — רשמו בחשבון
- תקפו עליו — התגברו עליו
- בקי — מומחה
- אינה מצויה — אינה רגילה, אינה מתמצאת
- פרקמטיא — מסחר
- לספר — לעשות למסובך

תבורות לא הורגל לילך, על פורחון פשהיה נועל את בית-מסחרו היה חזון לביתו, ומאחר שלא היה יודע מה יעשה, נקפץ נפשו עליו. המחיל מקרר רוחו בעישון. תחילה כפי ליעמיעם על המחשבות, אחר-כך היה מלשון מתוך עצמו. תחילה צינורית, אחר-כך צינורית. תחילה פמניין, ולבסוף בלא מניין, עד שהיה יענעם עולה בכל הבית, ולא ראה את נוקן, אדרבא היה מחזיק טובה לעצמו שישב רזומם ואינו מבקש מאחרים פלום. כל אדם עונג שלו. עונג שלי זה עישון ועונג שלי זה מקום אחר. ומאחר שלא נמך לכוף להתחיל מקנא לה עונג שלי ומעונג שלי לא היה מרוצה, וכנסה מהנהמה בלבו והתחיל מקנא לה מפל איש, מפל אשה, מפל תינוק, מפל דבר. ראה אותה מסוחר עם איש, מספרת עם אשה, משחקת עם תינוק, היה אומר וכי בעל אין לה, וכי תינוקות אין לה, שמתחלת אחר אחרים. מיכאל הרטמן סוחר היה ומזכר במודרה ובמשקל והיה יודע שכל המבוכו מודרה אחת חסר הוא אותה מודרה. ליעים נמרגל בדבר, לא מפני שהסכים על מעשיה, אלא מפני שנתעטטה בעיניו.

החמה עמדה לשקוע. שיפולים שפודה יענעו עצמן דמומולת וחמנות הפיטו בעין אחת מתוך פניהן הצהובות שהאפילו. הרטמן הושיט את ידו לתוך תלול של אויר והתליק את צילה של סוגי.

שתקה גמורה שלטה על כל קביכיו. סוגי נסלה את הסוכך, נעצמה בקרקע והיטטה לפניה. מעשה זה שאין בו לא תכלית ולא יופי הרגיש את לבו. שוב

- לבתי תבורות — לפגישות עם תבורות, דומם — שותק
- לא הורגל לילך — לא היה רגיל לילך — לדעת
- למטה עמדה לשקוע, שיפולים שפודה יענעו עצמן דמומולת וחמנות הפיטו — מסיחה — משוחחתי, מדברתי
- שתקה גמורה שלטה על כל קביכיו, סוגי נסלה את הסוכך, נעצמה בקרקע — נתעטטה בעיניו — ערכתי ירך בעיניו
- היטטה לפניה — שרטה בו באדמה — נעצמו — תקשה אותה
- אדרבא — לחמד — מספר קבוע מראש
- למטה עמדה לשקוע, שיפולים שפודה יענעו עצמן דמומולת וחמנות הפיטו — נעצמו — תקשה אותה
- היטטה לפניה — שרטה בו באדמה — נעצמו — תקשה אותה
- אדרבא — לחמד — מספר קבוע מראש

ואומר לה לא ריין לץרות פחוש שאת רוצה לגור אותן לבית. פבית אדם רוצה להיטיע דעתו מעסקיו הרעים. והואיל ומחשבותיו של אדם אינן נחונות בידיי של אדם, נמצאו מחשבותיו טורדות אותו ועוזות את ביתו סניף לחנות. אלא שפחנות עסקיו מקלים את המחשבות וכפית המחשבות מבולת אותו. הרטמן, אביו לא הנהיל לו ממון ואשתו לא הכניסה לו נדוניה, כל שסיגל לו בעבודתו שעבד. היה שוקד על עסקיו ומתרחק משאר דברים. כך עד שלא נשא אשה וכך קשנשא. אלא פשהיה רחוק אמר אשא אשה ואבה לי בית ואמצא קנות-רוח מביתי. פיוון שנשא אשה ובה בית היה עמלו ערום מכל קיווייו. פראשונה היתה תקוותו משעשעתו, עכשיו אף היא הלכה. אמת שאשתו משתדלת לעשות את רצונו ומתקנת שולדה לו נדלות והולכות ולכאורה אין לו על פיתו פלום, אלא שאינו יודע מה יעשה שם. פראשונה היה מרבה לו ריעים. משפכו הומים ולא מצא עניין פריעים ראה אותה פאלו אינם פאים אלא פשיבל סוגי. פראשונה היה מסתפל פספרים שסוגי ריגלה פהם ומשתדלת לעמוד על כל דבר ודבר. משקרא שלוש-ארבעה ספרים קשך ידיו מן הקריאה. אהבהקים ושמלות, הרמרי דברים ונעירות שתספרים מלאים מהם צורך לאדם מן היישוב לדעת אותם. פלום רוצה הייתי לישב עם פני-אדם פנון אלו. מקפריה של סוגי תקיש על סוגי ומסוגי על כל הבית פולו. ומאחר שלא הפיר אלא את בית-מסחרו, ולפתי

- סיגל לו — אסף לו
- קיווייו — תקוותיו, ציפיותיו
- לכאורה — למראית עין, כפי שנדמה
- במבט ראשון
- ריעים — ידידים
- משך ידיו מן — הפסיק
- אהבהקים — "פלירטיסים"
- לישב — לשבת, להימצא
- תקיש — חסיק מסקנה
- למטה עמדה לשקוע, שיפולים שפודה יענעו עצמן דמומולת וחמנות הפיטו — נעצמו — תקשה אותה
- היטטה לפניה — שרטה בו באדמה — נעצמו — תקשה אותה
- אדרבא — לחמד — מספר קבוע מראש

לזה. מוסר השפיל זה יפה היה לו בשעה זו, מפני שמצא בו תוכחה לעצמו ולמנוח זכות על סוגי.

שוב נתן אגודל ימינו בשמאלו ואגודל שמאלו בימינו ואמר, סוירש זה איני סוכלו.

טוי הורידה ראשה ושתקה.

הוסיף הרטמן ואמר, אין דעתי סוכלתו.

הזקטור טנצ'ר? שאלה טוי פלחשה.

הזקטור טנצ'ר? הרטמן פרס את השם פֶּנֶם ואמר, מאוסים עלי כל

הטנצרים שפעלים. פמודומה שאינם מבקשים לעצמם כלום וכאמת הם מאַרְכִּים

פל ימיהם למה שמוכין לחבריהם. סוירש — יודע אני למה הוא מתאווה. פשאני

רואה את עיניו תלֶבְקָנוֹת ואת ציפוריו העשיות מיד אני יודע מה הוא מבקש.

אבל טנצ'ר לעולם נפשו סתומה. מִשִּׁים עצמו אהב את כל העולם ואינו אהב

כלום. רץ אחר נשים ואינו שום אשה מְחַמֶּת עצמה, פשביל שהיא נאה,

פשביל שהיא פך או כר, אלא מפני שהיא אשת איש, הואיל ואחר נתן עיניו פה

לסובה יפה היא פעיני טנצ'ר.

טוי הגפירה עיניה פנוג מרכאל. אותה שעה לילה היה ולא ראה את עיניה,

אבל הרגיש שהן מודות לו, פאילו הקנה לה חכמה ודעת שאינה יכולה לקנות

מעצמה. הרטמן, שכבס על עצמו מפני שהזכיר את סוירש ואת טנצ'ר, קְרוּחָה

הושיט הרטמן ידו והחליק את האויר. החמה גמרה מְהַלְכָה והרקיע נעשה פתה.

הארץ עמדה משולממת ולאילנת שפשדה הֶאֱפִילוּ. האויר המתהלך מפשיר הולך

ומקשאנת נמנו ריח. פגוובהו של רקיע נראָה פוכב קטן פראשה של סיפה. אחריו

תלחה פוכב מפין העבים והבהיק, ואחריו יצאו פוכבים.

בתים וצריפים עמדו פנוצֶם דְמָמָתָם וריח של תְרוּלִים תְרוּכִים עם ריח של

פֶקֶר עלה מן המרעית. דְמוּמִים הלכו שנורה, מוכאל וטוני. פחור ובתולה ישבו

תְבוּקָם וריברו פקול, פתאום נִמְתְמוּ קולותיהם וריח של מְאֹרִיִים פמוסים

נמלה פאור ורחק קלה רפרפה וקול-לא-קול נשמע. תוֹנֶק רץ וכדו קֶסֶם

דָּלִיק. פתיעוק זה היה אף הוא רץ פעם אחת פילדומו פשפלוֹן לה לאמו גפרוריה

ושלֶחָתוּ להביא אש משֶׁבֶתָה. הוציא צוּגְרֶטָה וביקש לעשן. פא ריח השדה והסויר

תְאֹנוֹת העישון מלפן. אחו את הצוּגְרֶטָה פידו עד שנומללה פין אצבעותיו וחֶלְקָה.

הריח פאצבעותיו ועיקם את חוֹטְמוֹ.

טוי פתחה את גַרְתִּיקָה, הוציאה צלוחית של מִי־פְשִׁימִים תְּלַפָּה על ידיה. פא

רִיחָם אלי ובהו רוח סובה. פך כר, אמר לעצמו, דרך הספמה או דרך שאילה.

אחר שדיבר עם טוני וסיפר לה אותו מעשה פא עם עצמו פטרוניא שכל

השנים לא שָׁח עמה על עסקיו. אילו לא היה נוֹחֶה פה פשהיתה מבקשת לדעת

את ענייניו אפשר שהיה מקרב דעתה לדעתו ולא היו רואים את עצמם זרים זה

מפשיר — נעשה פושר (לא חם ולא נסתמו) — נשתתקו, נפסקו

מאוויים כמוסים — תשוקות נסתרות (קר)

קיסם דלוק — חתיכת עץ בוערת כולו — נגמר

נמלה — נמעבה, התפוררה

ולפה — טפספה מספר טיפות

כא עם עצמו פטרוניא — בא בטענה לעצמו, כעס על עצמו

דמומים — שתתקם

לו רוחה

מארבים — אורבים, מתכים כסתר

למשהו

נשים עצמו — מעמיד פנים

מתמת עצמה — בוכות עצמה

תקנה לה — לימד אותה, נתן לה

רוחה נפשו עלי — התקל לו, היתה לו רוחה

מוסר השכל — לקח שלומדים מתוך

מעשה שהיה, סיפור או משל

תוכחה לעצמו — דברי טענה כלפי עצמו

פס — חלק לשניים

מאוסים עלי — שנואים עלי, אינני סובל אותם

פלא שהדגירה קור בנפנה. דמנמה הביטה לתוך האפילה שמקטפת אותה ואת מיכאל. שוב נגלה אור הפונדק וחור ונעלים. טוני צמצמה את פתפיה ורוח חלפה בעצמותיה.

קר לך? שאל הרטמן פתקרה.

למה עלי שבני-אדם באים. איך כאן אדם, אמר הרטמן, אז אולי...

אמרה טוני, קימני לא ראיתי אדם נבוה שפנה. פבקשה ממך ראה. פא אדם וטולם פידן. עלה פטולם והדליק את הפנס. רפרפה טוני פעיניה ומשכה רוח. שאל מיכאל את טוני, פלום רציתן לומר דבר? תשפילה טוני את עיניה ואמרה, לא אמרתי פלום.

חייך הרטמן ואמר, ראי זה פלא, דומה היה עלי שפיקשת לומר דבר.

האדימו פונה של טוני ואמרה, אני פיקשתי לומר דבר? הביטה בצלה ושתקה. חייך הרטמן ואמר, אם פן לא פיקשת לומר פלום, ואני הייתי סבור שפיקשת לומר דבר.

שתקה טוני והלכה לצדו של מיכאל.

נראו שני צללים. ראשו של אחד בצד ראשה של טוני וראשו של אחר בצד ראשו של הרטמן. עד שנגלו עליהם שני בני-אדם צעירים, פחור ובתולה. פל האור נתרקה ממאונותיהם הגלומים. הביט בהם הרטמן והם הביטו פו. הזרידה טוני ראשה ונסתפלה בפטעת הקידושין שבאצבעיה.

א

אחר שעה קטנה הגיעו אצלן גנור משלוש רוחותיו. שערן היה פתוח ופנס דלק מימיו, ועוד פנסים קטנים פדמות אסוים פדמות מפוזרים תלויים היו שם

(האורי) רוני (מלא) מתשוקותיהם

ונסתרות

גנור משלוש רוחותיו — מקוף גנר

משלושה צדדים

מקטפת — כאן: עוטפת

רפפת... בעיניה — שפעייה נטור

ונפתחו חליפות

נמרות ממאונותיהם הגלומים — נעשה

נפשו עלי הפיט אילך ואילך דרך תורות ושמותה. ראה אור ריטט באפילה. פשט את ידו ורמו לה לטוני באצבעו ואמר, רואה את אור זה? צפמה טוני ואמרה, היכן? באמת, אור ריטט שם, אמר לה, אור זה של פונדק הוא. אמרה טוני, ואני סבורה הייתי של תלילית הוא.

טוני רעד קל שנרם לה עונג שלא ידעה מהו. ואף ששמעה מפי הרטמן שאין כאן תלילית אלא פנס של פונדק שקעה פתאום בההורה וההרה פנתלתילית ראשונה שראתה. מעשה שפיקרה אצל דודמה בפפר. שבת פוץ-השמעות ישבה פנין הבתיק זיק מתוך האפילה ושכח על פוכעו של דודה. סבורה היחה שהוא אש נתפחהלה, ולא ידעה שנתלתילית היא. בת כמה היחה פאותו פקק? פכת שבת היחה פאותו פרוק. ממש פשני רינאטא. עכשיו רינאטא פאותו עוזות אצל דודמה, הייה טוני מהלכת פאן עם אביהן.

אמר הרטמן, שם נפיש ונסעד. ודאי רעבה את, שלא סעדה פצהריים. פרבוריים אבוסים לא נמצא שם, מפל מקום נאכל נפשו.

נענעה טוני ראשה והרהרה, אימתי נזכרתי פנתלתילית, בשעה שרמו מיכאל באצבעו על האור או בשעה שאמרתי לו שאני סבורה שהיא תלילית? נדמה לה שפבר קודם לכן הגתה פאותה תלילית, מפני שהגתה פכנותיה שדרות בפפרי. רעד עבר בעצמותיה פאילו אותו מעשה איך עכשיו.

הדרך נמשכה והלכה, פעם פלפי ימין ופעם פלפי שמאל. אור הפונדק נעלם ונגלה, נגלה ונעלם. מן האדמה עלה ריח של לחלוחית. טוני רעדדה משתו.

נפיש — ננות

פרבוריים אבוסים — כינוי למאכלים

מיוחחים כמינים

אירעה — קרה לה

לחלוחית — ריחיות

רוטט — מרעיד

פונדק — בית מלון, אכסניה

תלילית — תולעת המאורה בלילה

בין-השמעות — לפנות ערב

הבתיק — הבתיק, נצנץ

כשני — כשנות

בעלי מול אנו, אמר מיכאל לטוני, סבורים היינו שנומצא מעט ונמצאנו הרבה. טוני החליקה בלשונה את הקמט שבשפתה העליונה, אם מִחֶמֶת רָעַב או משום שלא מצאה מה להשיב. חזר המלצר והביא להם את שהזמינו. מיכאל וטוני ישבו לסיפור. נתביישה טוני שהיא מרפֶּה לאכול, אבל הפגישה לא מיטעה את תיאבונה. תפוחי-האדמה, הַמֶּרֶד והפיצים והפטר והלֶפֶת וכן כל שהביא המלצר עשויים היו יפה-יפה. טוני ישבה לה ואכלה לְהַנְאִתָּה. פוככי השמים נשתקפו מן הולֶטֶב ומשוכו של אילן נשמע קול ציפור. קמטיה של טוני נמטשו ופניו נתנאו. הרטמן פיסה את פרפיו במפיות והקשיב לקול הציפור.

אותה נערה שנודמה להם פניסתם עברה עליהם, דרך הילוכה הביטה באורחים ופאלו מפרייה הם, הביט בה הרטמן ואמר, כלום לא אמרתי שהיא אדומה ועדישנית, אף שבאמת לא הספיק לראות את עדישנית היא.

טוני הגביהה את הפוס עם הפוככות, נטפלה בהן והריחה בהן. מלם שמפֶּרֶת בפרחים מְחַפֶּכֶת היא את הפוככות, משום צניעות ויופֶן. מהן שְׁתַּלֶּה על קבר אמה. הפוככות הללו שאינן מְחֻזְזוֹת אַחַר קרקע טובה דווקא מפיטות עליה משם מהוך הפֶּכֶת טובה.

שוב עברה אותה נערה וקופה של שויפס בשתי ידיה. זיעת השויפס שמתפֶּמְרוו נמה ריח מתוק יותר מדי.

הרטמן אחז את פוסו ביזו והרהר בלבן, מלם שנכנסתי עם טוני לחופה לא הייתה שעה שנהגתי עמה כהלון פכשעת נחיתה הנט. שלא במתכוון הִנְבִיֵּה את פוסו. הוסיף והרהר, אסור לו לאדם לדרו עם אשתו אם הוא מְרִיב עמה. נישואין שאין עמלן אהבה אינן נישואין. נישואין ומריבות — יָרוּשָׁיִן יפס מהם. הרטמן

פירות שנתכמרו — פירות של בוסר
 משוכו של אילן — מענף העץ
 נחנאו — נעשו נאים, יפס יותר
 מחזורי אחר — מחפשות, מבקשות
 מעצמן
 קופה של שויפס — סל מלא שויפס

על אילנות שפגן. נסתכל הרטמן בשֶׁלֶט ואמר, לא טעיתי, פית-אוכל פאן. פאן נמצא דבר לאכול. נטל את טוני פורושה ונכנס עמה.

נערה שמה נבעלת איכרים ישבה על חצי שלֶה של המשלֶה התחתונה שלפני הפית וקונבה ירקות. בירכה אותם בקול ושללה את שמלחה. הרהר הרטמן בלבן, נערה זו אדמונית ועדישנית. אף-על-פי שאיני רואה בהחשכה לפי מגיד לי. נענעה לו טוני ראשה. הביט בה קִמֶּה. כלום הריגשה טוני במה שהתרהרתי? נטל מידה את הסוכך והניחו על פיסה הניח עליו את פוככו ואמר, פגן נשב, או אולי רצונך לספור בחדר? לא כי פגן נסער, ענתה טוני.

בא מלצר וקונח את השלֶטן. פרס עליו מפה והוליש להם תפריט. הביא פוס מים ונתן את התפריט בפוס והמתין עד שיבחרו להם האורחים את מזונותיהם. ראה הרטמן ששוב המאכלים שכתובים בתפריט העברתי עליהם קולמוס. רָטַן פגן שפתיו ואמר, הלוא כל המאכלים כבר נֶאֶכְלוּ. הביט המלצר מאחורי כתפיו של הרטמן ואמר, מיד אני מביא אחרים. אמר הרטמן, מְעַמְעָמִים אתם על סחורתכם. שָׁתָה המלצר ואמר, מאכלים שהעברנו עליהם קולמוס נאכלו ובישלנו אחרים וליא הספקנו לרשום אותם. אמר הרטמן, אם פגן יש לנו לשמוח שזאכל מאכלים חדשים. אמר המלצר, שְׁמַחְתוּ שְׁמַחְתוּ. פת שחורה או פת לבנה? אמרה טוני, סעודה במוצָאֵי העיר צריכה פת שחורה. שאל המלצר את הרטמן, ואיזו יעוץ מצורה האוֹזֶן להביא. יין, אמר הרטמן בשמחה, פמי שְׁשֶׁמֶת שדבר זה עדיין יש פעולם לְהַנְאִתָּה של פְּרִיזוֹת. בדרך את רשימת היעוץ ואמר לו.

אדמוני ונמשים על פניה
 על חצי שללה... — על מחצית
 העבירו עליהם קולמוס — מחקו אותם
 רחבה (של המדרגה התחתונה)
 קינבה ירקות — הסירה את העלים
 מניעמנים — מטשטשים, מחלישים
 מן דרשימה
 תמויותים מן הירקות
 שללה — כאן: הורידה עד מחמת
 לברכיים
 אדמונית ועדישנית — בעלת שיער

צינורה מפיסטו, תיקן אותה בספינו והוציאה תיבה של צינוריות והושיט צינוריה לטוני. ישבו להם זה פגוד זה ונצנצם עלה ונתערב. למעלה מהם האוירי הפנטים הקטנים ולמעלה מן הפנטים פוככים בקיני. טוני פספסה את עשן הצינוריה באצבעותיה ועשנה פנתת-רוח. הפיט פה הרטמן ואמר, שמעי טוני. נשאה טוני את עיניה אליו. הנה הרטמן את הצינוריה מייד ואמר, חלום חלמתי. חלום? טוני עצמה את עיניה כבחלום.

שומעת את? שאל הרטמן. פקחה טוני את עיניה, הפיטה אליו וחזרה ועצמה את עיניה.

אמר הרטמן, איני יודע אומתי חלמתי את חלומי, אָמַש או קודם אמש, אבל אני זוכר לך כל פרטי, פאריל עדיין אני חולם.

שומעת את טוני? נענעה טוני ראשה.

אמר הרטמן, בחלומי יושב הייתי בפרל'ין. בא זימנשטיין לבר'ני. הלוא את מכירה את זימנשטיין. אתם הימים חזר מאפריקי. כל אַיִמַת שהוא בא אצלי אני שמת עליו, שהוא מכיא עמו ריח מרהקום שהלמתי אני עליהם בלדותי. אותו חלום לא שמתתי. אפשר משום שבא אצלי בפוקר, בשעה שאני אהב לישב יחדי, ואפשר משום שבהלום אין אני שמתים תמיד עם אותם שאנו שמתים עליהם ב'הקנין. ועוד אחד בא עמו, בחור שהשיא עצמו עלי מיד לכניסתי. גורג היה בעצמו כאילו נמלֶּט עם זימנשטיין בכל מסעותי. מפני פכודו של זימנשטיין הסברתי לו פנים. שומעת את? שומעת אני, ענתה טוני בלחישת, שתשעה שקא יסיק קולה את טיפורו. הרטמן הוסיף וסיפר.

זימנשטיין ראה את דירתו ואמר, אילו מצאתי דירה נאה פשלה הייתי שוכרה. דעתי לשדות כאן ואני עייף מן ההוללים. אמרתי לו שמוצתי שיש דירה נאה פשרולונבורג תהי אתה יכול לשוכרה. אמר לי אם פן נלך לשם. אמרתי

תמלכט — נאכק בקשיים

פספסה — פיורה
כל אימת ש... — בכל פעם ש... .

העמיד את הפוס והחזיק את בית-המקלבים ונטל קוקס לחצוץ בו שיניו. וחזר ותררה, הולשא אשה ואינו אהבה צריך שיתן לה גט. אינו נותן לה גט צריך שיאהב אותה. ואהבה זו צריכה להתחדש בכל עם וככל שעה. כלום אמרת דבר? פשטה טוני את ידה והראתה לו על האילן ואמרה ציפור.

הפיט הרטמן באילן.

אמרת טוני, זו היא שהייתה משוררת או אחרת היא?

ודאי, רדאי, השיב הרטמן בהלהבחה יתירה, אף-על-פי שדבאָוּרָוּן לא היו לך על מה שייסמכו.

תניחה טוני ראשה על פתפה השמאלית ואמרה בלבה, יושבת לה בר'יה קטנה חבויה באילן וקולה מרגיש את הלב.

קיפל הרטמן את אצבעותיו ונסתפל בה פטוני שיושבת לה וראשה נמת על פתפה. פתפה נראו לו גלגלות ושתי נקודות הצייצו מחורי שמלטה שעל קַמְפֶה, שנקמעה הפנות ונתערטלה הפקה. עכשיו, אמר הרטמן לעצמו, נראה פתפה שנייה. שלא במתפונן הקיש באצבעו על השולחן. שמע המלצר ובא. מאחר שבא הוציא הרטמן ארנקו ושילם דמי סעודתם ונתן לו מתנה. שקחה והלדה לו מתוך הפרזה יתירה. אם משום שהיה שחוי או אם משום שמתנתו של האורח גדולה הימה.

הסעודה היתה טובה ועלתה לו להרטמן פחות קשתאָרִיכה. ישב לו מתוך נַתְת־רוֹחַ והזמין רביעיית הפקבוק קוניאק לעצמו ולקָרַר מתוך לטוני. הוציא

- חבוייה — נסתרת
- מרגיש את הלב — גורם תמרגשות
- פתפה היו גלגלות — כחפיה היו
- חבוייה
- נרתעה — נשרה לאחור
- נרתעלה — נחשפה, נעשתה ערומה
- בית-המקלבים — כלי שבו נתונים
- המבלים (התמבלנים)
- קיסם לחצוץ בו שיניו — מעין סיכת
- עץ לנקות בה שיירי האוכל מהשיניים
- נמירא — חשש, פחד
- ודאומיו — הרגשת דאומי, אמירות
- ת"דא"י שאמר

מרוצים מן הקריות. נענעתי ראשי ואמרתי מן הדובר. תלתה בי טרזטת-העיניים
את עיניה החיוניות וקפפה עצמה מתוך ריקוד. הפכתי פני ממנה והרהרתי פלפי
מה אעשה ואמלט מן הציונה? כבר צפד עזרי על עצמי. הקיצונית ורואית
שגשגטה השמיכה מן המיטה.

אחר שסיים הרטמן סיפור חלומי נרמה לו שלא היה צריך לספר, אף
שהרגיש מעין תרדמת-הלב. כדלי לצאת ידי חתי הדעות לאלו ואמר, מעשה נאה
ספורתי לך. באמת לא היה הדבר כדאי לספרו. טוץ לקלקקה את שפתיה ועיניה
נתחלתהו. שלא פמתפון הפיט בה ונדמה לו שפעיניים מעין עיניה הפיטה פו
פעלת החרדים. עכשיו אין היא חסרה אלא... אלא זו לא ידע פירושיה, אבל
דומה לו שאם תעמוד טוץ ממקומה יראה היא חוגרה. מאחר שאין זה מום
כמו שהפיר מאתה אשה שבהלום נמצא אפילו טוץ חוגרת לא היה רואה אותה
כבעלת-מום. עמד ונטל פוכעו ואמר, נלך.

עמדה טוץ והוציאה את פרהיה מן הכוס, ניצטתם מן המים ועטפתם בנייר,
הריחה בהם ושהמה שעה קלה, אולי יחזור פו מיכאל וישב, שהיתה חולשת מן
הדרך שמא תסתלק שלותקם. בא המלצר ומסר את הסוף לטוץ, השתחוה
לפניהם ולאחריהם וליוה אותם עד שיצאו מן הון. לאחר שיצאו כיפה את
הפנסים.

הון החדש ועמו כל סביבותיו. צפרדע קרטיעה בין העשבים. טוץ זרקת
פרחיה קידה בקהלה.

קרקוץ של צפרדעים עלתה משפת הנחל. חוטי החשמל התזו גנים. נפר
היה שנתקלקל שם דבר. אחר שתיים-שלוש פסיעות נבלעו הם ועמדויהם.

צפר — דבק לעצמותיו
נשמטה — נפלה
הרבת-הלב — מצב-רוח של רוחה
נמלחלתו — נעשו לחות, רטבות
חוגרת — צולעת
קריטעה — קיפעה
ושלוחה

לו הממן עד שאטלפלן תחילה. אמר לא כי, אלא נלך מיד. הלכתי עמו.
כשבאנו לשם לא מצאנו את בעלת-הפיט. פיקשתי להולידו על שהיה בהול
ונחפנו, אבל עצרתי פי, לפי שלבי היה כעוס ונתייראיתי שמא איצא מפי דבר שאינו
מהונן. עמד בק-יווייתו ויורד את המשרת שתלך ומקרא לבעלת-הפיט. הפיטה
פו המשרת מתוך תשד, או אפשר הפיטה פו סתם, אלא אני משונאיתי ישנאיתי
אותו דימיתי שהיא חושדת אותו. עד שזו הלכה וכנסה בעלת-הפיט. שחרהורת,
לא צעירה ולא זקנה, ספק קטנה ספק נעיה ועיניה טרוטות פל-שהיא, ורגלה
אתה קצרה, אבל לא נראתה כבעלת-מום. אדרבא נדמה היה פאילו הילוכה
הוא ריקוד. ושמחה חבויה נצוצה מתוך שפתיה, מעין שמחה אידוטיה מוצצעת,
פתלת שמחה.

לדע היה הרטמן שטוץ מקשיבה ושומעת, בכל זאת חזר ושאל, שומעת את
טוץ? וחזר וסיפר.

החרדים שהראתה לנו נאים היו. אבל זיסנטיין הפך פוץ מהם ואמר לי
דירה זו איני מייצע לך לשפור. הרי ימות החורף קמשמשים ובאים וכאן אין
תנור. הפסתי עליו בתמהיה, מי מבקש לשפור דירה, אני או הוא? אני הרי דירה
נאה יש לי ואני מרוצה ממנה, ואיני רוצה להחליפה באחרת. כפל זיסנטיין את
דבריו ואמר בית פלא תנור, בית פלא תנור, אני איני מייצע לך לשפור פאן.
אמרה בעלת-הבית הרי פאן תנור. נפל זיסנטיין לתוך דכריה ואמר אותו
תנור הוכן הוא, בחדר-המיטות, ואילו הדר-העבודה, נכרתי, פוילו זכוכית.
פית-דירה אתה מבקש לך או מצופית לראות בה את הצפולרים הקפואות?
דבריו הכריעו עד שאחתוני ציונה. נסתלתי ורואיתי שחלונות פחדר-העבודה

בהול ונחפו — ממה מאר
דימיתי — חשבת, ראיתי בדמיוני
נוצה — נמוכה
עיניה טרוטות — עיניה חלשות או
תולניות
בעלת-מום — אינוואלידיה
מצופית — כלי זכוכית
אחתוני ציונה — נעשה לי קר

הפנות. שאלתי אותן עייפות אותן ענתה ריגאטא ואמרה אני איני עייפה, רק רגלי עייפות.

נמאנתה טוני ואמרה, ציפורת מחוקה.

הרטמן נמתקט שהפיר את הפנות, הפיט אילך וְאֵלַךְ, שמה נמצאה פרפרה לחזור בה לעיר. האדמה עמדה שותקת. לא נשמע קול גלגל עגלה ולא רעש אבטמולוביל. הפיט לארבע רוחותיו אם יש שם לישפת טְלָפוֹן. נמלא רחמים על אשה קטנה זו שהולכת בלא פוח. פעם ושתיים סעד אותה להלכה. שמלתה מלהלחת זימה מן האוויר הלך והיא ריטטה משהו. אם לא יבא אותה תחת קורת-נג סופה שתצטון.

העיר רחוקה האוויר לה. מרכאל בקש לפשוט את מעילו ולעטוף בו את טוני. נמיירא שמה מסרב. והוא לא היה רוצה לעשות דבר שיכול להביא אותה לידי סירוב.

אמר מיכאל לעצמו, אפשר אֶמְצָא לה מיטה בבית-המוזן שסעדנו שם וְנִלְהָ פרוֹצֵקָה ואמר, נחזור לבית-המוזן. נגדרה טוני אחריו והלכה בלא פוח.

ד

חזרו בדרך שבאו עד שהגיעו אצל הגן. דחק הרטמן ופתח את השער. נכנסו ועלו במעלות האבן. הפית היה דומם. תמלצר וכך הנערה לא נראו. ניפר היה שהפיל ישנים ואין ממתינים לאורחים. פל פטיעה ופטיעה צוֹחֶה שאינה רצויה. פתח הרטמן דלת הפית ונכנס. בירך לתוך החדר ולא נִעְנָה. מָצָא לוקן אחד יושב מוטף ליד השולחן כשמקטרותו בפיו ופעוּזָה.

שאל הרטמן את הזקן, יש פאן מקום ללוי? הפיט בו ובאשה שבא עמה. ניפר היה מְעִינֵי של הזקן שאינו שמה פוגה שנתנגלגל לכאן אחר הצות לילה לבקש יושב מוטף ליד השולחן כשמקטרותו בפיו ופעוּזָה.

נמיירא — חשש, פוח
מחטה — כפוף קדימה
זעמוֹת — כעוסות
ריטטה — רעדה

ונצים אחרים ניתנו. אלו גִּיזָה גחלילות שנימרו את החשיכה באור שלהן. הרטמן עמד משתומם. מה מתרחש פאן, שאל את עצמו. לפו היה שָׁלוֹן, פאילו בשאלתו נכללת התשובה.

על-יד על-יד הגיעו לגחל. הנחל רבך בתוך בית-מְרַבְעֵנו. מִיָּקוּזֵי נִעְנְעו עצמם בדממה. כוכבי שמים הכיבו את הגלים הגלומים והלכנה צפה על-פני המים. מרחוק נשמע קול עוף סורף והלך ניסר באוויר.

טוני צרסלה את רגליה וסמכה עצמה על הסוכך. הורידה ריטיה על עיניה ונמנמה. הגלים הנפיהו עצמם ורביצו עייפים. הצפרדעים עָרְדְּעוּ וצמחי הנחל נמנו רוח פולשין.

טוני היתה עייפה ועיניה לָעו. עָרְבֵי-הנחל נָשְׁפוּ וניָמְעוּ-הנחל נִעְנְעו עצמם בלא פוח. טוני עיניה יצאו מרשותה והתחילו מתעממות מֵאֵל-הָהָן. אבל מרכאל עָרַח חיה.

מִיָּמִיזֵי לֹא היה ער כבאותה שעה. פל נִידֵי הניד את נפשו והיה מציץ ומפיט שלא יִעָלֶם ממנו דבר מפל מה שמתרחש והולך. טוב היה לו למיכאל שנמצאה לו טוני בעולם זה וכשעה זו. אבל מה שהיה טוב לו לא היה טוב לה. עייפה היתה ורגליה לא תחזיקו את גופה.

שאל מיכאל את טוני, ענתה טוני, אני איני עייפה. וקולה הכהה את פיה.

שָׁתַק מיכאל והפיטה בו טוני תְּמַקְהָה. שָׁתַק ואמר, פעם אחת מטייל הייתי עם

גז — ניצוץ, שביבי-אש
גמור — קישרו בקבוצות ובתמים
על-יד — מעט-מעט; לאט-לאט
בית-מְרַבְעֵנו — כאן: באפיק שלו
הכיבו — מילאו בכוכבים
גלים גלומים — גלים רפויים, חלשים
ערסלה — שילבה

ערדעו — קרקרן, השמייעו קול
ריח פושרין — ריח לא חריף
לעו — היו כבדות
ערבי הנחל נשפו — הצמחים של
חוף הנחל לחשו
מתעממות — נסגרות
ניד — תנועה קלה שבקלות

אחר שעה קטנה הוציע לו הפונדקן להרטימן על-גבי הפיליארד, ובעת
הצעת המיטה שח עמו. נצטוו הלך ופניו נעשו מספירות. עכשיו שעמד האורח
בלא אשה מצאו הזוג. שאל את האורח על כמה פרים הוא רגיל לשפכ וכאורה
מין שמכירה הוא נותן להתפסות, בדיקה או בעקבה, ואם הוא מבקש לשחזר פלום
קודם שחמו. לבסוף נמך לו נר דליק ונפרוים ויצא. אחר שעה קטנה יצא הרטימן
לא.

הפנסים פכר פכר אבל אור של מעלה האיר את האפילה. עשבים ורכוזים
נתנו ריח רטוב ומרענן. צרמון נשך מעצו ונתפצע. ישוב נשר צרמון ונתפט
ונתפצע.

הרטימן עמד וכיוון לבו למועשה הלילה. אחר שעה קטנה הלך אצל השולחן
שסער עליו עם טונו. הפיסאות עמדו מוטום וטל היה נוצץ על הטבלא
המוצורעלת. לקטה מן השולחן הימה מוטלת ציגורה עבה. זו הציגורה שהניח
הרטימן על השולחן פשהתחיל מקספר לטוני את הלומו.

עכשיו נצטן, אמר הרטימן. לא חספיק ליטול ציגורה עד ששכח מה בקש.
שאל הרטימן את עצמו, מה בקשתי לעשות? לעלות על הלולית זו שפנדה.
באמת לא נתכוון לעלות, אבל פיון שהניד עליה.

תלולית זו פמן פשה הימה, רחבה למטה וצרה למעלה ושלחה קצר
ומקפח שיתים ואופונטיות. קשך רוח והרהר, ודאי יש לכל קוץ וקוץ שם מיוחד.
כמה שמות של קוצים ידועים לי, יותר מפשי שחשכתי. תמה אני אם לא יגע הנגן
בקוצים יותר קשיגע בפרחים. נגיים אלו מקלים במקום גידולם ושחללים

יברוחים — דודאים (שם של צמח) המעוררלית — כא: בלתי מוכוה
נשר — נפל מהעץ במפה
נתמצע — נסדק, נשבר תלולית — תל קטן, גבעת אדמה קטנה
הטבלא — לוח השולחן שלוחה — רחבה
יגע — השקיע עבודה רבה

מקלט אהבה. הוציא מקטרותו מפיו והניחה על השולחן והשיב בעיניים וזעפות
ובקול קשה, חדר אחד פנוי. תאדימו פניה של טוני. מיכאל מיעך פובעו ושתק.
נטל בעל-הפית את מקטרותו והפכה על פיה, תבטה פשוטן והוציא את אפורה.
צבר את האפר על המאפל ולקט את שייני הטפק החזירם למקטרות. הכניס
אוגדלו לתוכה ואמר, את החדר נפנה לגברה. לטוף ונשא עיני ואמר, ואף
להאדון נמצא מקום. נהגים אנו בשעת הדחק להציע על-גבי הפיליארד.
הרכינה טוני ראשה לפני בעל-הפית ואמרה, אלה תוזות. אמר הרטימן,
אפשר יראה לנו את החדר?

עמד בעל-הפית והדליק נר, פתח לפניהם דלת הנכנס עמדה לחדר קרוי
ובו שלוש מיטות ואחת מות מוצעת, ושולחן רחצה ועליו שתי קערות ושני פדים
מלאים מים, ובקבוק גדול מלא עד תציל מוכסה בכוס הפוכה, וקרן שבוורה
תליה למעלה מן המיטה המוצעת, ועליה זר פלולות, וראש של איל וראשו
של חזיר-בר תלויים על הקירות ועיניהם זכוכית אדומה. נטל הפונדי את
הפוס ובדיקה והצמידה על שוליה והמתין להרטימן שיצא.

פשי הרטימן את ידו לכדוק את המזרק. ראה הפונדקי ואמר, עדיין לא אמר
אדם לא ערבה לי שתי בבית זה. הוריקו פניו של הרטימן ונשתררה ידו תלוייה
ברפיון. העמיד הפונדקי את הנר לפני המיטה המוצעת ואמר, עכשיו יבוא
האדון עמי ואציע לו והמתין לו לאורה שיבוא עמו.
ירד הרטימן לטוף דעתו של הפונדקי. נטל ידה של טוני וברכה פשינה
עריבה. דבקה ידה פידו ועיניה תקיפו את לבו.

מיעך — קינט, לחץ בכח לא ערבה לי — לא נעמה לי
חבטה — חבט בת, היכה בה הוריקו — נעשו ירוקות
צבר — אסף נשתררה — נשאה תלוייה ברפיון — תלוייה ללא מרץ, ללא
מיטה מוצעת — מיטה סדורה לשינה כוח פונדקי — בעל פונדק, עובד בית-מלון

מתח עצמו על מיסתו והרתר בלבו אגב חיוך, מנחך היה טנצר בשעה שהוצאתי את טני מירי של הלבן. עוד יש דברים בעולם פרי לכדח בהם את הדעת, עכשיו נזוזר לעניין ראשון. מעשה התלולית מהוג? לא זו שעמדתי עליה עכשיו, אלא אותה שנפלת היקנה. מעשה, פעם אחת יצאתי עם חברי לטייל. עליתי בראש התלולית ונמצאתי פתאום מושלך בפנר. עץ נפילהו אינו זוכר. אלא זכור לו שראה את עצמו מוטל בפנר, ודבר-מה מחוק מחלחל פניו ושפתיו פצצונו ולשונו נפחתה וכל גופו רציץ. אבל איכריו ינוחו, פאדם שזרק משאיו מעליו ונמתחו איבריו. פעמים הרבה אחר-כך אירעו שונפל, ואילו מעוזה שפון לא מצא בשום נפילה. נראה הדבר שאין אדם טועם טעם שפון אלא פעם אחת בחייו.

כיפה את הנר ועצם את עיני ותפוחין לזכור אותו מעשה. הפרטים נמסרבו כבתולום. מפותלי הפית נשמע קול צרצר נפסק והדממה הופלה ונשלשה. איכריו דממו ונפשו נרגעה. שוב חזר הצרצר לצרצר. מתאווה אני לדעת, אמר הרטמן לעצמו, עד מתי יהא זה מצרצר. עם שהוא שואל התחיל הונה פטוני. עלמה דמות דוקנה וכן תנועתיה וכן שתי טיפין של עזרה שרואו ממחשוקה שמלמה החמה. אין להכחיש שהיא אינה צעירה, ואם שצרה לא הלפין הרי קמטיה נתרבו. קשה מהם קמט זה שבשפתה העלונה, פלום חסרה היא שג? תרחורי פיקנות פלפי טוני שהיו בלבו כל הימים לא נסתלקו ממנו גם בשעה זו, אבל הרעיש שפל ההסרנות הללו אין גורעים ממנה פלום. ומחך דכיקות מתיקה העלה את דמות דוקנה לפניו, דוקן מופלאה זו שהתחילה מתעלמת ממנו שלא מרצונו. מה צנומות כפיתה, אבל גורחה פשל נערה נאה. הרטמן עיגל את זרועו באויר והרעיש בעצמו שהאדיים פנים. עם שהוא מדבר עם עצמו שמע

מתחל — זרם לאט
נינוח — באו לדי מנוחה
דמות דוקנה — מראה דמותה
דקות — התכנות רוחנית
טיפין — חלקים קטנים

אתם שלא במקומם. אפשר שמות שאני יודע הם של אותם קוצים שגדלים פאן. פתאום חייך ואמר פונדק זה אינו וטוני מהו זה לוח. כמה זועם היה כשפיקשנו מקום ללון. עכשיו אביט ואראה מה פאן.

הפית על התלולית ונזכר מעשה. פעם אחת בקטנותו היה מטייל עם חבריו וראה תלולית ועלה עליה ונתגלגל ונפל. דימה דבר להתחיל מתיירא, שמא יפול, לא כי אלא רדאי שיפול, נס הוא שעדיין לא נתגלגל ונפל, ואם לא נפל סופו שיפול, ואפילו אין פאן חשש נפילה, הרי פחדו יפיל אותו ויפול, עדיין עומד הוא על רגליו, אבל רגליו מהמזטזט ומחליקות והוא יתגלגל ונצמדותו יתפזרו.

לקח לו לב וירד מן התלולית. פשהגיע למטה היה תמה. תלולית זו כמה גובהה, רגל אז רגל ומתצה וכמה היתה מפחדתו. עצם את עיני ואמר, עייף אני. וחזר למלון.

מנוחה שלמה היתה פבית. יחיד ישוב לו הפונדק בקטנותו וחפך את קרטוליו פשהוזה שיתה מין משקה יפה לשונה. נכנס הרטמן פחשאי ופשט את בגדיו ועלה ונשתטח על-גבי תפיליארד והתכסה ונסתפל בקיר.

משינה הדבר, אמר הרטמן בלבו, פל אותה שעה שעמדתי על התלולית לא תהרתי אלא על עצמי, פאילו יחדי אני פעולם, פאילו אין לי שתי פנות. פאילו אין לי — אשה.

אותה היה תרטמן את פנותיו, פאב שאוהב את פנותיו. אלא פשאך פל האבות לא ויתר על עצמו פשכיל זרעו. מעשה התלולית פקח את לבו. היה פוש מן הדבר והיה תמה, ושוב חזר להתעסק עם עצמו.

מה ארעו על אותה תלולית? בעצם לא אירעו פלום. מעשה ועלה פראש התלולית נדמה לו שהוא מתגלגל ונפל. ואם היה נפל, מה? היה משמטת רקם.

לקח לו לב — אימץ את לבו
קישון — חדר קטן
חוכך — שפשט זו בוח
מה אירעו — מה קרת לו

לאה גולדברג * על "פנים אחרות"

סיפור זה של ענון פורת במשפרי. וייני המצב המרפוי לא רק מרומז פה אלא מוצג במעט בשלימותו בהתחלה. הטכניקה של הסיפור הקצר לפעמים דורשת התחלה נמרצת כזאת ומעמידה אותנו פומט בהרגשה של סיום ודחוקת את ההתפתחות לקראת סיום אחר. אמנם המשבר בסיפורו של ענון אינו קיצוני מאוד. המחבר פותח את סיפורו בשני אנשים היוצאים מפתי-הדרך אחרי הגט, ופותר דחוקא בתיאור תלבולשתה של הגיבורה:

"היא הייתה לבושה שמלה חומה ועיניה החומות היו חמות ולחות".

זה כל מה שאנו יודעים בראשית הסיפור על דמותה של הגיבורה טוני הרטמן. הסיפור פותח בצבע שקט מאוד – שמלה חומה, עיניים חומות. אבל חן חמות ולחות, ועל-ידי שתי המלים האלו "חמות ולחות", מהווה אצלו מיד יחס אל טוני. בעיניים החמות והלחות הללו יש משהו המעורר בנו אהדה. המחבר מהפכות, מן השורה הראשונה, ליצור יחס בין הקורא ובין גיבורתו. אין הוא אומר עליה לא שהיתה טובה ולא שהיתה רעה, לא שהיתה נעימה ולא פלטר-נעימה, מתאר הוא דמות בכמה מלים שהן כמעט פחות מרובן, אבל על-ידי תיאור החום והלחות שבעיניים האלה מעורר הוא בנו מן הרגע הראשון הרגשה של עצבות-מה ושל חמימות מסוימת.

דוחקת — לוחצת על
אהדה — יחס חובני, סימפטיה

משובר — קריזיס
היינו — כלומר
מרומז — נאמר ברמז, לא בפירוש

* מתוך ספרה של לאה גולדברג אמנות הסיפור, עיונים בצורות הסיפור הקצר ובמילוחיה. ספריית הפועלים, הוצאת הקיבוץ הארצי השומר הצעיר, מרחביה.

מין המינה. מאחר שהנה באשתו נדמה לו שהמיהה זו באה מחזרה. פקח את עיניו וזקף את ראשו וכיוון לבו לשמוע. עורני אלוקים עורני, פלים אירעה דבר. באמת אי-אפשר היה לו לשמוע, הואיל וקיר הפסיק ביניהם. גם המיהה זו לא המיהה של צרה הייתה, אף-על-פי-כן ישב וקוף על משכבו שמת ישמע דבר, שמא יגיע לאוזניו משהו מההיייתה החיונית. שמא יש בידו להשיע לה. שוב נמלחה לפניו פבילים כשהיא מקפלת את צעיפה פלפי מצחה ומגביקה את הפוככות כנר פניה ונהיצת את סוככה בקרקע ומפספסת את עשן הצניטה. ביהו לבינו נחמלם הסוכך וכלה העשן ונתרפו הפוככות עד שביסו כל אותה תלילית. קמק ומשתלמם נסתכל פננלו. בתוך כך נמצעמו עיניו וראשו צנח על הפר ונפשו נתבמנת ורחוה התחילה מרתפת בעולם החלומות שאין כל מחיצה מפסקת ביניהם.

המיהה — קול חרישי
החיונית — מציאותה
צנח — נפל לאחור
מחיצה — קיר מבריל